

Све је стало до коначне одлуке...

Привреда, које и онако нема, зауставила се у производњи, које ионако нема. БДП је је престао да расте, премда није ни до сада растао. Цркве су престале да плаћају порез, што ни није нека новост. И не само то.

Криминалци су постали нервозни, па су почели да се убијају по улицама, што не представља битан помак у односу на ранија времена. Ријалитији и таблоиди су подивљали, такође, не померивши своје досадашње границе моралности и чедности. Банке су се зауставиле у спуштању камата и трошкова, услут покушавајући да се сете а кад су то уопште и радиле.

Све се, дакле, зауставило у својој активности и усмерило сву пажњу у правцу београдског Пионирског парка, у коме се налази помало забачена зграда испред које се свечано смењују гардисти, импресионирајући својом вештином паркиране аутомобиле, дрвеће и шетаче паса. У тој, дакле, згради, бат угланцаних војничких чизама током смене страже прекинула је жучна расправа. Гардиста који је управо дошао на своју смену могао је да чује гласан разговор из зграде.

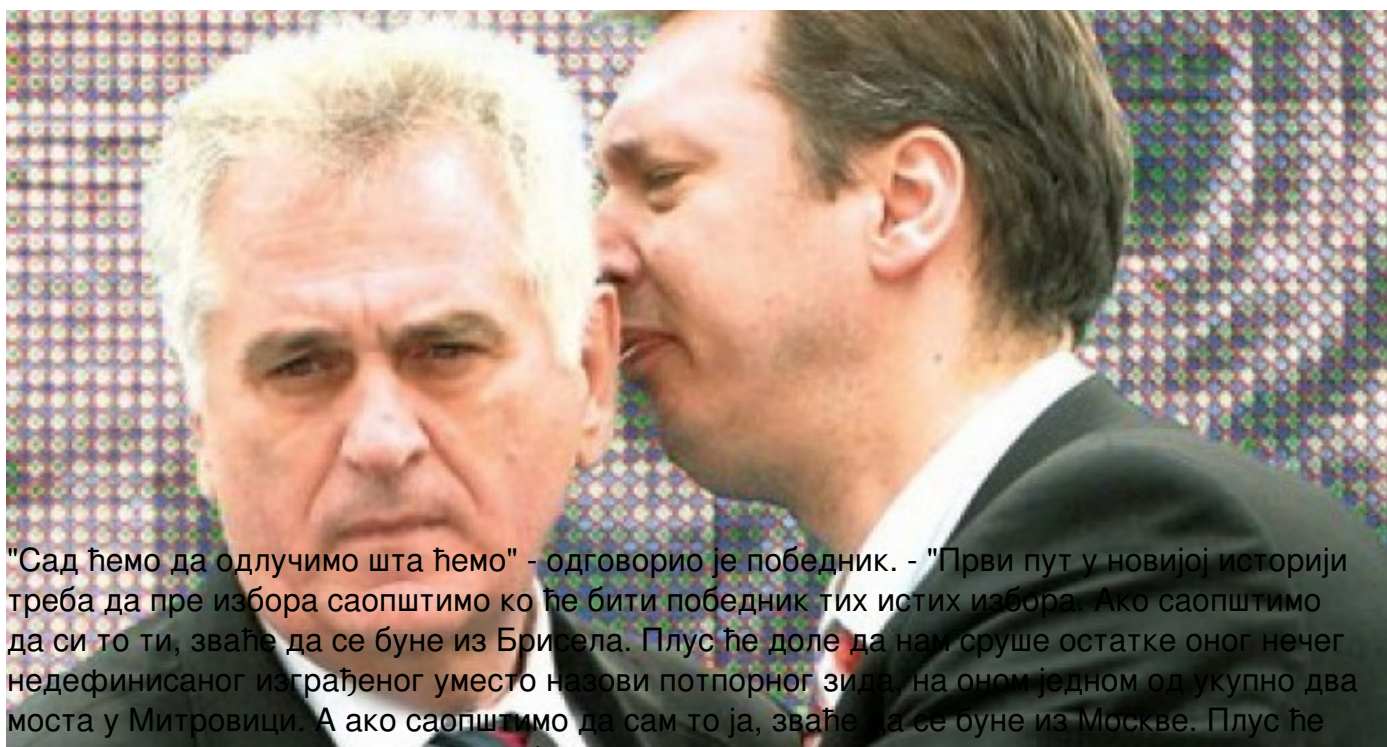
"А што ја да не узмем још један мандат?" - питао се први учесник расправе.

"Зато што ти је доста било. Ни тај један не би имао, да екипа и ја нисмо кампањом скинули оног манекена" - мирно му је одговарао други, премеравајући просторију у којој се налазио. Треба ставити у њу онолике саветнике, мислио је у себи.

"Али мене је народ изабрао!" - размишљање је прекинуо нови вапај првог учесника.

"Није те изабрао народ, него билборд. На коме је, случајно, била твоја фотографија. А могла је да буде било чија. Фотку акумулатора за ауто да смо ставили, он би победио. А могли смо и Шешеља да залепимо, рецимо. Од кога сам се само због тебе и одлепио, само да те подсетим. А није да нисам преламао одлуку."

"Па добро, шта ћемо сад?" - помирљиво је упитао побеђени у овој дискусији.

"Сад ћемо да одлучимо шта ћемо" - одговорио је победник. - "Први пут у новијој историји треба да пре избора саопштимо ко ће бити победник тих истих избора. Ако саопштимо да си то ти, зваће да се буне из Брисела. Плус ће доле да нам сруше остатке оног нечег недефинисаног изграђеног уместо називи потпорног зида, на оном једном од укупно два моста у Митровици. А ако саопштимо да сам то ја, зваће да се буне из Москве. Плус ће онај ремонт да покупи. И ајд сад буди паметан..."

"Ма шта ће ти кандидатура?" - са надом ће један од два потенцијална кандидата. - "Немаш никаква овлашћења! И још мораш да изабереш неког новог за твоју функцију, па да објасниш свима да заправо тај тек нема овлашћења и да је ту украса ради... А ако мене кандидујемо, ништа од тога свега не мораш. Ја још 5 година делим ордење и све буде супер!"

"Ма да. И онда ја треба сваке године да се млатим са ванредним парламентарним

изборима, да доказујем у странци да мене народ бира исто као и тебе. Не знам, неодлучан сам" - нећкао се други од два потенцијална кандидата.

"Знам да си неодлучан, али Сретење се ближи, а и крај мог мандата. Морамо неку одлуку да донесемо" - притискао је одлучнији потенцијални кандидат.

"Па ништа. Дај да бацамо писмо-глава. Само да се унапред договоримо шта је писмо, а шта глава, да не буде ко прошли пут, кад смо одлучивали да ли и ти имаш посланике у парламенту. И ја бацам, за сваки случај."

"Ајде, добро..."

Метални звук који се чуо из зграде означио је да је кована новчаница полетела у ваздух. Нажалост, гардиста испред зграде није чуо резултат бацања, јер је дошло време за нову свечану смену страже. Бат војничких чизама поново се удаљио од забачене зграде у београдском Пионирском парку. Све што је до тада стајало, наставило је да стоји и даље, чекајући да динар падне.

Писмо или глава?

(Вечерње новости)